

DIGNIDADE - DEFINICIÓN

Alegoría de la Dignidad

Definición

Durante séculos a dignidade explicouse en boa medida pola «autonomía» propia do ser humano, como viron xa Platón, Pico della Mirandola e Kant, pues só o que sabe e pode gobernarse a si mesmo, segundo un principio racional, resulta un suxeito libre; ao regular o seu comportamento segundo normas propias, segundo o significado etimolóxico da voz grega 'auto-nomía', xa non é un mero súbdito, xa non está baixo o dictado doutro, senón que é un cidadán.

A educación desempeña aquí unha función importante, posto que o auténtico exercicio da liberdade, máis alá a arbitrariedade do comportamento extrema, exige a formación da intelixencia e da vontade, facultades específicas do espírito humano. Loxicamente, o presuposto é o da existencia de certo grao de liberdade posible no ser humano e a negación dun determinismo radical. A universalización ou globalización da dignidade é un presuposto para a consecución dunha verdadeira emancipación e pacificación moral da humanidade: o ser humano, varón ou muller, neno ou ancián, enfermo ou san, relixioso ou ateo, malvado ou benevolente, branco ou negro... é «sempre digno», porque pode decidir que ser, porque non é só o que é, senón tamén as súas aspiracións e proxectos persoais. Incluso ao ser máis abxecto hai que recoñecerlle a posibilidade de ser outra cousa que o que parece. Así, a vida humana é respectable sempre porque pode ser algo máis que vida, vida con sentido, ou sexa, biografía.

A dignidade baséase no recoñecemento da persoa de ser merecedora de respecto, é dicir, que todos merecemos respecto sen importar como sexamos. Ao recoñecer e tolerar as diferenzas de cada persoa, para que esta se sinta digna e libre, afirmase a virtude e a propia dignidade do individuo, fundamentado no respecto a calquera outro ser. Trátase dunha calidade totalmente individual, da persoa concreta. Considérase innata a cada persoa. Ha de ser respectada por todos, pero non é outorgada por ninguén, a súa existencia non depende do recoñecemento. Á súa vez, unha persoa digna pode sentirse orgullosa das consecuencias dos seus actos e de quen se teñen visto afectados por eles, ou culpable, se ten causado danos

inmerecidos a outros. A mesma dignidade que nos pon por encima da natureza, pois podemos transformala tamén en nosoutros mesmos, contela, regulala, fainos responsables. Un exceso de dignidade pode fomentar o orgullo propio, podendo crear a sensación ao individuo de ter dereitos exclusivos (privilexios).

A dignidade reforza a personalidade, fomenta a sensación de plenitude e satisfacción. Para xustificar a escravitude dicíase que o escravo non era persoa humana, senón un obxecto, ao igual que xudeus, xitanos e homosexuais durante o nazismo.

A dignidade é recoñecida polos seres humanos sobre si mesmos, coma un produto da racionalidade, a autonomía da vontade e o libre albedrío, aínda que os críticos sobre esta forma de asignar dignidade indican que existen humanos que baixo ese criterio non poderían tela: bebés, nenos, diminuídos psíquicos profundos, senís, dementes, etc.

Tamén existiron e existen persoas, especialmente o movemento polos dereitos animais, que tamén outorgan algún grao de dignidade a individuos de outras especies animais pola súa condición de individuos con cerebro que, polo tanto, tamén teñen capacidade para sentir; non sen discusión posto que esta asignación de dignidade tamén seguiría sendo un recoñecemento puramente humano.

En conclusión, a dignidade humana é definida como «a categorización das calidades inmanentes do Ser Humano».

-
- Esta páxina se editó por última vez el 26 mar 2020 a las 19:58.
 - El texto está disponible bajo la Licencia Creative Commons Atribución Compartir Igual 3.0; pueden aplicarse cláusulas adicionales. Al usar este sitio, usted acepta nuestros términos de uso y nuestra política de privacidad.

Wikipedia® es una marca registrada de la Fundación Wikimedia, Inc., una organización sin ánimo de lucro.

APUNTAMENTOS 1º BACHARELATO - CURSO 2018-19

QUE É O SER HUMANO? DIMENSIÓNS PROBLEMÁTICAS DO SER HUMANO

UN SER RACIONAL?

UN SER SOCIABLE POR NATUREZA OU POR CONVENCIÓN?

UN SER CONDICIONADO OU DETERMINADO?

UN SER FRÁXIL PERO QUE TEN DIGNIDADE?

Por moito que se queira enxalzar a racionalidade, a intelixencia ou a creatividade, **o ser humano é finito**, é dicir, LIMITADO, DÉBIL, FRÁXIL, NECESITADO. Estamos suxeitos ao tempo, á historia: **nacemos, vivimos e teremos que morrer.**

NA CIRCUNSTANCIA DA MORTE ENCONTRAMOS UNHA CARACTERÍSTICA ESENCIALMENTE HUMANA, pois, aínda que morremos igual ca os demais seres vivos, **NÓS SOMOS CONSCIENTES DE QUE MORREMOS, SABEMOS QUE TEMOS QUE MORRER.** 🌟🌟🌟 É probable que por este motivo a morte sexa para cada ser humano un acto persoal e intransferible, pois non podemos cederlle a ninguén (e ninguén nos pode ceder a nós) a nosa finitude. Ninguén pode substituír a outro nese momento supremo da existencia, en que todos somos iguais.

Así é como se pode interpretar a afirmación de **PLATÓN** (Grecia, 427-347 a.C.) de que a filosofía é unha «preparación para a morte»: a conciencia de que temos que morrer impúlsanos a pensar sobre a vida que temos, debemos e podemos vivir. Por todas estas razóns hai que entender a finitude humana cunha radicalidade esencial, diferente por completo da finitude dos demais seres vivos.

PERO AÍNDA SENDO FRÁXIL, CADA SER HUMANO É ÚNICO, DIFERENTE A TODOS OS DEMAIS. CADA UN É EL E SÓ EL, COAS SÚAS VIRTUDES E DEFECTOS. COAS SÚAS CAPACIDADES E LIMITACIÓNS, COS SEUS SENTIMENTOS, OS SEUS PROXECTOS, AS SÚAS REALIDADES. 🌟🌟🌟

O NOSO CARÁCTER ÚNICO CONFÍRENOS UN VALOR ABSOLUTO, PORQUE NADA NIN NINGUÉN PODE SER EQUIVALENTE A UN SER HUMANO. É

posible que unha persoa poida substituír a outra no desempeño dunha tarefa ou traballo, como o xogador que está no banco substitúe o titular. Pero o ser humano que é o xogador non pode ser substituído.

Esta é a **calidade diferenciadora do ser humano** para **KANT** e recibe o nome de «**DIGNIDADE**» 🌟🌟🌟🌟. Os demais seres teñen un equivalente que é o que adoitamos chamar «**PREZO**», pero **OS SERES HUMANOS TEMOS VALOR ABSOLUTO, É DICIR, DIGNIDADE E ANTE ELA SÓ CABE O RESPECTO.** 🌟🌟🌟🌟

Monumento aos escravos en Zanzíbar. A escravitude é unha cruel violación da dignidade de toda persoa.

